

«Οι Πολιτικάντηδες και η Εθνική Σημαία»

Όταν ένας πολιτικός εργάζεται – δραστηριοποιείται μέσα στην αλήθεια, στον υπερχρονικό – διαχρονικό ιστορικό χρόνο της Ελλάδος, αποφεύγοντας το περιστασιακό συμφέρον του και ακολουθώντας το νόημα του Ελληνικού έθνους και της Ορθοδοξίας είναι, τότε, πράγματι Έλληνας πολιτικός και όχι πολιτικάντης· λέξη που σηματοδοτεί ανικανότητα να συλλάβει το βάρος της πολιτικής διακονίας σε επίπεδο Εθνικό και Χριστιανικό.

Η ψήφιση νομοσχεδίου «γάμου ομοφυλοφίλων» (για παράδειγμα), ψήφιση που συντελεί στο μαράζωμα κάθε ικμάδας στην πατρίδα μας, εκφράζει την «ατυχία» μας να ζούμε σε «αστερισμό» πολιτικάντηδων, πλην εξαιρέσεων. Η εγωϊστική αυτονομία της συνείδησής τους, εκφράζεται και με την αρνητική στάση τους απέναντι στο ιερό μεγαλείο της Σημαίας μας, που συμπυκνώνει το νόημα της Ελευθερίας μας.

Η ανάρτηση «κόκκινης» σημαίας Ελληνικής, έδειξε, σε αποκορύφωση, την ανοχή των πολιτικών στην Παγκοσμιοποίηση, στην προσπάθειά της να διαμορφώσει πολυσχιδίες μέσα στην έννοια «Έθνος». Έχει ειπωθεί: «η ιστορική πορεία του λαού μας στενάζει κάτω από το βαρύ πέλμα του πολιτικάντη» (Αμ. Α. Παπαβασιλείου – Δοκίμια πολιτικής – Θεσσαλονίκη 1972 – Σελ. 39).

Προσπαθούν αυτοί οι πολιτικάντηδες να δείξουν ότι η Σημαία μας είναι ο τελευταίος ιστορικός ρόλος του Ελληνικού Έθνους· μια διεθνιστική αντίληψη, εμπρηστής των Εθνών.

1ο Σχόλιο: Τιμούμε την Σημαία μας, διότι εμπεριέχει γεγονότα εθελουσίας και ηρωϊσμού των Ελλήνων, ατομικά και συλλογικά.

Την απαξίωση της Σημαίας, την ερμηνεύουμε ως τριγμούς στους αρμούς της Πατρίδος μας, διότι η Σημαία είναι μια σημαντική κλίμακα επικοινωνίας μας (των σημερινών Ελλήνων) με τους προγόνους μας.

Αναμφίβολα, την έλλειψη πνευματικής ηγεσίας, ικανής να προστατεύσει πνευματικά την Πατρίδα μας, την αντικαθιστά η Σημαία μας (εν τινι μέτρω).

Η διάθεση εναντίωσης στη Σημαία μας, όπως αυτή εκφράζεται σε μικρές φέτες πορειών – συγκεντρώσεων νέων ανθρώπων, είναι λάθος.

Οι όχι και λίγες πολιτικές, εις βάρος του κόσμου (οι προβαλλόμενες στις ειδήσεις, Τ.Β.) των πολιτικάντηδων, πυροδοτούν σε πρώτο χρόνο την οργή του κοινωνικού σώματος και πιο ακραία (αδικαιολόγητα) το κάψιμο ή την απαξίωση της Σημαίας· αντίθετα η ανάλυση του μηνύματος της Εθνικής Σημαίας, αυτή (η ανάλυση) φοβίζει τους πολιτικάντηδες και όχι η απαξίωση του Εθνικού Συμβόλου.

Από τη Σημαία μας αποστέλλεται πάντα εντολή πνευματικής αφύπνισης, εθνικής επιφυλακής και μήνυμα Ορθοδοξίας.

Συμπυκνώνει η Σημαία την Ιστορία μας από τα πανάρχαια χρόνια· ιστορία που σημαδεύτηκε από συγκλονιστικές ανατάσεις – μάχες, από ηρωισμούς και ολοκαυτώματα, από τιτάνιους αγώνες, που αντιστάθμισαν χρόνια δίσεκτα και πνευματικής – εθνικής ξηρασίας. Δεν γνωρίζω αν υπάρχει άλλη σημαία με τόσο σαφείς και υπεύθυνες οδηγίες: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ.

Οι άγιοι μάρτυρες και οι άγιοι Πατέρες της Ορθοδοξίας, είναι αυτοί που εδραίωσαν θεμελιακά την πνευματική ελευθερία· είναι οι πειστικότεροι πολέμιοι της ανελευθερίας, στα ίχνη του Χριστού και των Αγίων Αποστόλων.

Στη Σημαία έχουν απεικόνιση οι Μαραθωνομάχοι, οι Σαλαμινομάχοι, οι υπερασπιστές των Θερμοπυλών, το 1821, το 1912-13, το 1940, η εθνική αντίσταση και οι υπερασπιστές της Κων/λεως. Ελεύθερος δεν μπορεί να είναι ο υβριστής της πατρίδος μας, ο σαρκαστής των παραδόσεών μας, Χριστιανικών και Εθνικών, ο φαυλοκράτης και ο κερδοσκόπος, που έχει διαλύσει (σήμερα) την πατρίδα μας.

Με συγκίνηση διαβάζω τους στίχους (για τις Σουλιώτισσες) του Διονυσίου Σολωμού, στο ποίημά του «Εις τον θάνατον του Λόρδου Μπάϋρον»: «Τες εμάζωξε εις το μέρος του Τσαλόγγου το ακρινό **της ελευθερίας ο έρως** και τες έμπνευσε χορό. Τέτοιο πήδημα δεν το είδαν, ούτε γάμοι, ούτε χαρές, και άλλες μέσα τους επήδουν αθωότερες ζωές. Τα φορέματα εσφυρίζουν

και τα ξέμπλεκα μαλλιά κάθε γύρο που εγυρίζουν από πάνου έλειπε μια. Χωρίς γόγγυσμα κι αντάρα παρά εκείνη μοναχή, όπου έκαναν με την κάρα, με τα στήθια στα γκρεμιά. **Στα ίδια όρη εγεννηθήκαν και τα αδάμαστα παιδιά, που την σήμεραν εχυθήκαν πάντα οι πρώτοι στη φωτιά.** Και οι σημερινές «Ιερές συμμαχίες – Μέτερνιχ», δαιμονίζονται όταν ακούνε για το Αρκάδι, για τον καλόγερο Σαμουήλ στο Κούγκι, για τη Νάουσα (νέο Ζάλογγο), για τον Χρήστο Καψάλη στο Μεσολόγγι, για το Μανιάκι, για τη μάχη στα Δερβενάκια κ.λ.π.

2° Σχόλιο: Σήμερα, η Σημαία μας, εμποτισμένη βαθύτατα στο Εθνικό παρελθόν, είναι πολύ βαρειά για τα χέρια των πολιτικάντηδων και των προδοτών της Ορθοδοξίας (οικουμενιστών). Αξίζει να θυμηθούμε και κάποια άλλα λόγια: «Οι μεγάλοι είναι μεγάλοι μόνο και μόνο επειδή εμείς είμαστε γονατιστοί. Ας σηκωθούμε!» (Pierre Victurnien Vergniand, 1972).

Η σημερινή Ελλάδα, στο όνομα της «προοδευτικότητας» και της «πολυπολιτισμικής εκπαίδευσης», εκδηλώνει (οι πολιτικάντηδες δηλ.) **μισελληνική συμπεριφορά** με απόκρυψη της Ιστορίας μας.

Να θυμίσουμε στους πολιτικάντηδες, προς έλεγχο, και τους υπέρ της Ελλάδος ξένους φιλέλληνες, άξιους της Ελληνικής Σημαίας (επιλεκτικά):

Α) Ιταλός Πασκάλ Γκαμπίνι Β) Φραγκίσκος Ρομπέρ (Γερμανός) Γ) Ιάκωβος Μάγερ (Ελβετός) Δ) Ο Άγγλος Πλοίαρχος Αστιγξ Ε) Ο Γερμανός Γκίλμαν ΣΤ) Πρίγκιπας Παύλος Βοναπάρτης κ.λ.π.

3° Σχόλιο: Πολλοί φιλέλληνες, που πολέμησαν εθελοντικά υπέρ της Ελλάδος, στερήθηκαν από τους πολιτικάντηδες την ημερήσια τροφή και τον στοιχειώδη οπλισμό τους.

Στο βιβλίο του Μπ. Άννινου «Οι φιλέλληνες του 1821» - Εκδόσεις «Γαλαξίας» - Αθήναι 1971, διαβάζουμε (Σελ. 54):

«Ο οπλαρχηγός Κεφάλας, που έπεσε στο Μανιάκι, δίπλα στον Παπαφλέσσα, παρουσιάσθηκε στην Εθνοσυνέλευση του Άστρους “ζητών τα μέσα προς συντήρησιν ιδίου σώματος Φιλελλήνων αποτελούμενου εξ 150 Γερμανών, μαθ’ ων αρτίως είχεν έλθει εις την Ελλάδα. Το σώμα τούτο

εκαλείτο Γερμανική Λεγεών, απήτησε δε ο Κεφάλας να χορηγείται εις τους ξένους τούτους παρά της κυβερνήσεως η τροφή μόνον και ο αναγκαίος οπλισμός. Αλλ' οι αντιπρόσωποι του Έθνους ουδαμώς εμερίμνησαν και οι ατυχείς ξένοι υπέστησαν τα πάνδεινα...»».

Να υπογραμμίσουμε, ότι πολλοί γενναίως μαχόμενοι Έλληνες, χρησιμοποίησαν το κορμί τους ως κοντάρι της Σημαίας, για να μπορούν σήμερα, «κάποιοι ελεύθεροι», να καίνε την Εθνική Σημαία – σύμβολο, μέσα στο Πανεπιστήμιο με την ανοχή των πολιτικάντηδων!

Η σημερινή μικροπολιτική των πολιτικάντηδων, ως αντίποδας, της αυθεντικής χριστιανικής (ορθόδοξης) πολιτικής (Ρωμ. 13, 1-10), ούτε σχεδιάζει, ούτε δημιουργεί, σύμφωνα με το Ελληνορθόδοξο ήθος, διότι έρπει σε παροδική ιδιοτελή στηρίγματα επιβιώσεως, κυρίως οικονομικά, γι' αυτό και συμβιβάζεται στους ξένους, χωρίς αξιοπρεπή χειρισμό των Ηθικών και Εθνικών προβλημάτων. Οι πολιτικάντηδες, πλην ολίγων επαινετών εξαιρέσεων που υπάρχουν στους πολιτικούς σχηματισμούς (κόμματα, κινήματα κλπ, εντός και εκτός βουλής), υπακούουν στη νέα προστακτική της παγκοσμιοποίησης. Νομίζουν, ότι συμβάλλουν σε νέα σύνθεση της Ιστορίας, πλανώντες και πλανώμενοι· έχουν χάσει, δυστυχώς, το ύψος της Ελληνορθόδοξης παράδοσης.

«Οι νέοι καιροί αφάνισαν την προσωπικότητα, με την οδύνη της και την ιστορία της κι έπλασαν τον *homo oeconomicus*, τον «οικονομικό άνθρωπο», που δεν δρασκελίζει έξω από τα συρματοπλέγματα της ύλης και της σάρκας» («Αρνούμαι τη μοναξιά» - Σελ. 105 – Νικοδήμου Αττικής και Μεγαρίδος).

Αυτή είναι, δυστυχώς, η σκληρή, άτεγκτη πραγματικότητα, που υπηρετούν οι πολιτικάντηδες, ως «γλοιώδη στόματα υποκριτικά, ανυποψίαστα μηδενικά πλάσματα και γι' αυτό προνομιούχα»! (Κ. Καρυωτάκης).

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ